

ærede Minister saa stærkt hvilede paa igaar, og hvad han i en anden Form ogsaa havde Steimen stærkt for idag. Den ærede Minister foreholdt os igaar, hvor vigtigt det i denne Sag var at haandhæve vor hvre Anseelse; han fremfattede omtrent det Samme idag, men i en anden Skikkelse, og fordrede af os, at vi skulde vise os velvillig stemte mod disse Actier. Jeg skal atter gjentage, hvad jeg beghyndte med at sige, at jeg har den fuldstændigste Agtelse for de Mænd, som have indledet denne Sag, og at jeg er overbeviist om, at der fra deres Side ikke har været den mindste Uredelighed tilstede; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at det er af den Slags Sager, som naar de blive tofærerede, give Anledning til Uredelighed, en Art skjult Forhold mellem de Ministre, som have de finantsielle Midler ihænde, og som ved et Regnskab kunne opgive en Sum, om hvilken den ene Minister kan sige, at den er passeret til Reservecapitalen, medens en anden Minister samme Dag kan sige, den er ikke passeret til Reservecapitalen, thi den er strax gaaet ind som Gaad i Monarchiets Kasse, og det, skjøndt han ikke er istand til at fremlægge et eneste Actstykke om denne Transaction; det giver Ministrene Midler til at lege Tirre-Tirre med Kassen. Der er da ikke nogen finantsiel Control; thi i det Dieblis, man fra den ene Side vil udøve den, styder man det ind paa den anden Kasse, og naar man fra den anden Side vil komme og udøve Controllen, saa gjør man den modsatte Operation. Det vilde svække Agtelsen for Regjeringen, Agtelsen for vor hele Forfatning, hvis vi lode en Sag af denne Art glide — ikke glide med Rettergang, ikke med Sagføring og Sligt, det er ikke derom, det dreier sig — men glide som et Middel til at blive Herrer over vore Penge mod de almindelige Regler, som hidtilbuds have været fulgte, som have været nedlagte i Loven og maae ligge i Loven ifølge dens Natur. Naar den ærede Minister siger, at vi skulde være velvillig stemte for Actierne, saa svarer jeg: vi skulde være sandfærdige ligeoverfor Forhold af denne Art. Hvad mener den ærede Minister, der vilde svække vor Anseelse meest, enten det, at vi nu her fra Kongeriget Side sige: Vi antage ikke, at de Actier have mere Værdi end det, som Loven betegner, nemlig 25

Gange det, som er Netto-beløbet af de sidste 5 Aar, eller det, at vi, ved selv at levere Pengene dertil, ved at vedkjende os, at vi gjøre Bævægelse paa Markedet for at holde den i Priis, bringe det derhertil, at de, der stolende paa det, som ligger i dette Exempel, havde taget disse Actier, engang kom til at lide betydelige Tab paa dem — troer ikke den ærede Minister, at en saadan Participation af Pengene i det hele Actiespil vil langt mere nedværdige den end vor Modstand derimod (Krog & Mel)? Ja, jeg vil raade det ærede Medlem at undersøge, hvad der er foregaaet mange Steder, og saa vil han komme til den Erkjendelse, at aldrig have Regjeringer, aldrig have Finantsbestyrelser lidt saa meget i den offentlige Mening og discrediteret deres Papirer i den Grad, som naar de have indladt sig paa at deeltage i Actiespil, og ligeoverfor § 3 i Contracten deeltage vi i et Actiespil. § 3 i Contracten og dens Afvigelse fra de tilsparende Betingelser ved den roestilbuds Sernbane tyde paa, at vi ikke her have haft den samme Tillid til, at Priisen, hvorfors Banen blev bygget, var passende lav, og heller ikke haft Tillid til, at Udbytten skulde blive i Forhold til Udgiften; derfor have vi indsat den begrænsende Betingelse, som har en meget dybtgaaende Betydning, at vi om 25 Aar ere berettigede til at indløse Banen for det 25 dobbelte af hvad den da har indbragt i de sidste 5 Aar. Dersom Nettoindtagten er Null, saa tage vi Banen for slet Ingenting, og vilde det være Noget, som vilde gjøre et godt Indtryk? Det vilde gjøre det allersletteste Indtryk, og om vi ogsaa i den mellemiggende Tid ved at skjule disse Forhold, ved saa at sige at dække endeel af vore egne Maneuvrer, kunde faae flere fremmede Penge engagerede i Forretningen under ligesaa ugunstige Betingelser, saa vilde det bagefter discreditere os endnu meget mere. Sandheden i disse Forretninger er det eneste Rigtige. Vor Underrigsminister har ingen anden Afkomst til Participation i denne Sag, end selve Loven og Contracten giver, det er at holde sig til Renten og ikke engagere nogenformelt Capital; han frister Folk ind paa et Viltspor, ifald han i mindste Maade bestræber sig for at sætte sig i Besiddelse af Actierne. Naar den ærede